

lem Hr. K. M. Klausens velvillige Udtalelser om skønne Ord og Talemaader, jeg vil skænke det ærede Medlem disse Udtryk; jeg synes aldeles ikke, det var nødvendigt at anvende dem paa mine Udtalelser, der var ret positive og gik i Retning af, at Ministeriet var rede til at komme med en Plan, saa snart det kunde blive afgjort, om vi kunde faa en passende Bygning. Jeg indrømmer det ærede Medlem Hr. Hauge, at man altid kan stille sig spørgende overfor, hvilken af de gamle Bygninger der bliver dyrest at gøre i Stand; men det, der har været paa Tale med Hensyn til Stormgade, har egentlig kun været dette: at skaffe en saadan Istandsættelse af Naboejendommen, at man indtil videre kunde klare sig, og dette vil blive alt for dyrt. Det blev af det ærede Medlem Hr. K. M. Klausen, saa vidt jeg forstod, foreslaaet, at man i Aar kun skulde udvide med en Klasse og næste Aar med en Klasse og næste Aar igen med endnu en Klasse. Det vil utvivlsomt blive det dyreste af alt, naar man skulde tage saadan en gammel Bygning og restaurere en Trediedel og saa en Trediedel og saa igen en Trediedel. Men hele Forholdet vil nu blive overvejet, og der er ingen Tvivl om, at vi nok skal vælge det billigste. Jeg maa maaske i denne Sammenhæng tilføje, at vi ikke godt i Øjeblikket kan gaa til en endelig Ordning af Tandlægeskolen i Stormgade, fordi den støder op til Nationalmuseet, og inden dettes Fremtidsskabne er afgjort, kan man ikke lægge Beslag paa Nr. 17 og Nr. 19 for al Fremtid. Jeg vil dog gerne have, at man skulde forstaa mine Udtalelser saadan, at det er alvorlig ment fra Ministeriets Side at ville gøre, hvad der staar i dets Magt for, at Tandlægeskolen kan faa den længe tiltrængte Udvidelse, og for at benytte den Løjlighed, der nu bliver ved, at der bliver Bygninger ledige.

Til det ærede Medlem Hr. L. D. Rasmussen vil jeg sige, at jeg udtalte jo ogsaa for, at dette, at de kommunale Børnehjem for Fremtiden fik en Understøttelse, betyder ikke helt og holdent et nyt og større Tilskud fra Ståtens Side, men jeg finder dog, der er et Moment i denne Sag, som bør forhandles med Indenrigsministeriet, inden man tager endelig Stilling dertil fra Undervisningsministeriets Side.

Hauge: Jeg giver den højtærede Minister Ret i, at man selvfølgelig bør tage Hensyn til Udgifterne, og hvis det viser

sig, at Omkostningerne ved at tage Naboejendommen i Stormgade ind til den bestaaende Tandlægeskole og foretage en Udvidelse er for store, bør man selvfølgelig prøve noget andet; men det, jeg har villet give Udtryk for, er dette, at den højtærede Minister ikke maa lade Sagen falde, ikke maa skyde den ud i det uvisse. Thi Befolkningen er ikke tjent med, at Spørgsmaalet om Tandlægeskolens Udvidelse udskydes i det uvisse, og jeg maa maaske tage den højtærede Ministers sidste Udtalelse som et Tilsagn om, at han fremdeles med største Energi vil arbejde for, at dette Spørgsmaal, Tandlægeskolens Udvidelse, bliver løst inden ganske kort Tid. Det er aldeles paakrævet, at Spørgsmaalet finder en endelig Afgørelse.

Hermed sluttede Forhandlingen om dette Afsnit.

Ændringsforslagene Nr. 51—83 til § 19 af *Undervisningsministeren*, tiltraadte af *Udvalget*, (se Tillæg B. Sp. 353).

vedtoges uden Afstemning.

§ 19 (se Tillæg A. Sp. 303), saaledes ændret, og § 4

vedtoges uden Afstemning.

Det Afsnit, der derefter sattes til Forhandling, var det *Justitsministeriet* vedrørende, nemlig Lovforslagets § 17 (se Tillæg A. Sp. 239), hvortil slutter sig Betænkningens Nr. 66—79 (se Tillæg B. Sp. 185) med tilhørende Ændringsforslag Nr. 36—49 paa Udvalgets Liste (se Tillæg B. Sp. 347), og Lovforslagets § 26 IV (se Tillæg A. Sp. 551).

Ordføreren (Martin Hansen): Alle de Ændringsforslag, der er stillet til Justitsministeriets Budget, er stillet af den højtærede Minister og tiltraadt af Finansudvalget, og der er ingen af disse Ændringsforslag, der har gennemgribende Betydning. Jeg skal derfor blot ganske kort referere disse Ændringsforslag samtidig med at omtale de forskellige Samraad, der har været ført under Behandlingen i Finansudvalget.

Ændringsforslagene Nr. 36—41 samt Nr. 45 refererer sig alle til Betænkningens Nr. 66. De er alle foranlediget ved den gældende Lov af 30. Juni 1922, der blev givet som Tillæg til og Ændring af Loven af 12. September 1919, hvorved det blev bestemt, at Tjenestemændene skulde af